

دُنیا ہمر جوڑ مس

تعارف

آرا وخت آخدا ڈغار او آسمانے جوڑ کرے،

تو ڈغار نا چو شکلس آلو،

او چو گڑاس خربتویکہ۔

گل گڑاک سمندر ٹی ڈکوک اترہ۔

طوفان آسکہ،

تیزو توئس ویر نازی آگدرینگ ٹی آسکہ۔

چارمہ گنڈ آتارمہ آسکہ۔

اولیکو دے

اوکان پد خُدا پارے کہ
”داسہ روشنائی مرے“

تو روشنائی مس۔

خُدا روشنائی ئے ہرا،

او او دے خوش بس۔

تو او تارمہ غان روشنائی ئے جتا کرے،

او روشنائی ئے ”دے“ پارے،

او تارمہ ئے ”نن“ پارے۔

دے او نن گدرینگار، وا اولیکو دے خلاس مس۔

اِرٹ میکو وے

داکان پد خُدا پارے کہ
”داسہ ویر نا جتا کفنگ کے اسہ گڑاس مرے
کہ او ویرے اِرا جاگہ غا بشخ کے۔“
او ہندُن پارے او ہندُن مس۔
ہندا ڈول اٹ خُدا تعالیٰ آسمانے جوڑ کرے۔
او گمبدا آن بار اسکہ۔
آسمان نازی آ او کیرغ نا ویرے جتا کرے۔
وے او نن گدرینگار، دا اِرٹ میکو وے خلاص مس۔

مُسٹ میکو وے

داکان پد خُدا پارے کہ
”داسہ آسمان نا کیرغ نا ویر اسہ جاگہ غا مرے
تا کہ بارُنئی پاش مرے۔“
او ہندُن پارے او ہندُن مس۔
او بارُنئی ”ڈغار“ پارے۔
او ویرے ”سمندر“ پارے۔
خُدا تینا کرو کینگا کاریمتے ہرا،
او خوش مس۔

داکان پد خُدا پارے کہ
”داسہ ڈغار نازی آہر وڑ نا درخت او سوزہ خرے۔
اوفتے آن گڑاس ہمیو مریر کہ
اوفتے کے ہر سال تخم کَننگ نا ضرورت مرے۔
او ہموفتے آن گڑاس ہر سال بیوہ ایتیر۔“
او ہندُن پارے او ہندُن مس۔
ڈغار نازی آہر وڑ نا درخت او سوزہ خریس۔
خُدا تینا کرو کنگا کاری مئے ہرا
او خوش مس۔
وے او نن گدرینگار، وائسٹ میکو وے خلاص مس۔

چار میکو دے

اوکان پد خُدا پارے کہ
 ”داسہ روشنائی کروکا گڑاک آسمان آن پاش مریر۔
 او روشنائی مرے،
 او ڈغارے روشنائی کرے۔
 او دے او ننے آسٹ ایلو آن جتا کے،
 موسم بدل کنگ آن دے او سال او خاسنگا موسماک معلوم مریر۔“
 او ہندن پارے او ہندن مس۔
 ہندا ڈول آٹ خُدا روشنائی نے آسمانے روشن کنگ
 نا خاطر آن جوڑ کرے۔

خُدا ہندا ڈول آٹ روشنائی نے تارمہ غان جتا کرے
 او ارا بھلو روشنائی کروکو گڑا جوڑ کرے۔
 او دے نے دے او توبے نن آ روشنائی تینگ کے جوڑ کرے۔
 او استارتے ہم جوڑ کرے۔

خُدا تینا کرو کنگا کارِ بختے ہرا

او خوش مس۔

دے او نن گدرینگار، واچار میکو دے خلاص مس۔

پنچ میکو دے

واکان پد خُدا پارے کہ

”داسہ ہر وڑ نا مچی او دیری آ سادار اک ودی مریر،

او بھاز چک ہم مریر، کہ اوفک بال کیر“

ہندا ڈول آٹ خُدا ہر وڑ نا چنکو او بھلو دیری بوسادار ودی کرے۔

او ہر وڑ نا چک ہم ودی کرے۔

خُدا تینا کرو کنگا کارِ بختے ہرا

او خوش مس۔

او گلے برکت تِس

او مچی او دبیری آس ادا رتے پارے کہ

”نم زیاست ببو

او نم گل آ دبیر ٹی تالان ببو۔“

او چکاتے پارے کہ

”نم زیاست ببو

او پورہ ڈغار آ تالان ببو۔“

دے او نن گدرینگار، دا پنچ میکو دے خلاص مس۔

شش میکو دے

داکان پد خدا پارے کہ
”واسہ ڈغار نازی آہر وڑنا سادار اک مریر۔
اوفتے ٹی گڑاس جنگلی، گڑاس ارائی، گڑاس بھلو
او گڑاس چنکو مریر۔“

او ہندن پارے او ہندن مس۔
او خدا تینا کرو کنگا کاریمتے ہرا
او خوش مس۔

ولدا خدا پارے کہ
”واسہ ای انسانے جوڑ کیوہ۔
اوننے آن بار مرے
او گل چک سادار تازی آ بادشاہی کے
او ڈغار او ویر نازی آ بھلنی کے۔“

او ہندن پارے او ہندن مس۔
 ہندا خاطر آن خدا انسانے جوڑ کرے۔
 او انسانے تینا وڑاٹ جوڑ کرے۔
 او انسانے زینہ او نیاڑی جوڑ کرے۔
 ولدا خدا او فتنے برکت تس۔

او پارے تاکہ

”تم گل ڈغار نازی آ آباد بو

او دنیا نازی آ بھلنی کبو۔

ای تمے گلے چک او مچی او گل جنگلی آ سادار تازی آ بھلنی تسوٹ۔

ای تمے گنگ کن ہر ڈول ناغہ او بیوہ غاتے تسوٹ،

او ای بے او پن خروسی نے گل جنگلی سادار او

چکاتے دافتا گنگ کن تسوٹ۔“

او ہندن پارے او ہندن مس۔

خدا تینا جوڑ کروکا گل گڑاتے ہرا

او بھاز خوش مس۔

دے او نن گدرینگار، داسش میکو دے خلاص مس۔

ہفت میکو دے

ہندا ڈول آٹ پورہ وُنیا جوڑ کنگا۔

ہفت میکو دے آخدا ہندا کاریجے خلاص کرے

او آرام کرے۔

او پارے کہ

”ہر ہفت میکو دے کنا خاطر آن عبادت او آرام نا دے مریک

آنتے کہ آرا کاریجئے کہ ای کنگ خوائیسٹہ

ای او فتنے کُلے خلاص کریٹ۔

ہندا خاطر آن ای ہفت میکو دے ئے برکت ایتیوہ

او او دے تین کے خاصو دے س جوڑ کیوہ۔“

وُنیا دا ڈول آٹ جوڑ کنگا۔

اولیکو نرینہ او نیاڑی

اوا اولیکو نرینہ او نیاڑی ناقصہ اے۔
اولیکو نرینہ نا پین حضرت آدم آس۔
وختس کہ خدا اووے جوڑ کرے
تو اووے اسہ زیباؤ باغسے ٹی یلہ کرے۔
او باغ نا پین عدن آس۔

خدا پارے کہ
”وا جوان ہیبت افک
کہ نرینہ یکتتیا تُولے۔
ای اوڑ کے سنگتس جوڑ کیو
کہ او نرینہ نامدے کے۔“

سوارتے آن جوڑی نرینہ کے ملتویکہ۔
ہندا خاطر آن خدا نرینہ ئے خاچفے
او خاچفنگ نا وخت آ او نرینہ نا پہلو آن ہڈس کشا
او پدی نرینہ نا سلے بند کرے۔
ہمو ہڈ آن خدا نیاڑی س جوڑ کرے
او نرینہ نا گنڈ آ بیس تہ۔

حضرت آدم پارے کہ
”وا جوان اے۔“

دا کن کے جوڑ مس
آنتے کہ دا کنا ہڈ آن جوڑ کنگا۔

دا زربنہ غان جوڑ کنگانے۔

ہندا خاطر آن دا ”نیاڑی“ مریک۔“

خدا نیاڑی ئے زربنہ غان جوڑ کرے۔

ہندا خاطر آن زربنہ برام آن پد تینا لمہ باوہ ئے یلہ کیک
او زائفہ تو آسٹ مریک۔

اوقتا اولیاد تے آن پُسکنو خاوتس مریک۔

نیاڑی نا پن حوا آس۔

باغے عدن ٹی ہر وڑ نا سادار او

بیوہ دارو درخت آئرہ۔

ہمو باغ نا نیام ٹی ارا خاسو درخت آئر۔

اسہ درختسے کہ اونا بیوہ غاتے کنگ آن پد

انساناتے ہمیشہ نا زندگی بلاکہ۔

ارٹ میکو درخت نا بیوہ نا کنگ آن پد

انسان نیک او بدے چائسکہ۔

خدا اوفتے حکم تِس کہ
”باغ نا ہر بیوہ ئے گنگ کیرے
ولے نیکی او بدی نا بیوہ غان گمپبو۔“

شیطان نا دوشہ نا شکل آٹ نیارمی ئے ریفننگ

خدا نا گل ودی کرو کنگا سادارتے آن دوشہ بھاز ریفو کوس آس۔
اسہ دے ہمو دوشہ حوائے پارے کہ
”آنت دا ہیبت راست اے کہ خدا پارینے
”ٹم باغ نا ہر درخت نا بیوہ غاتے گمپبو؟“

حوا جواب تِس کہ
”خدا نئے باغ نا ہر درخت نا بیوہ گنگ نا اجازتے تسونے،
ولے ہمو درخت، کہ باغ نا نیام ٹی اے،

اونا بیوہ نا گنگ نا اجازتے نئے تہتے۔
خدا پارینے کہ
”اگر تم ہمو درخت نا بیوہ غاتے گنیرے
یا دو خلیرے،
تم کہیرے۔“

ہمو دوشہ خوائے پارے کہ
”نا خیال ٹی وا راست اے؟
تم کسپیرے۔
خدا چانک کہ
”وا درخت نا بیوہ نا گنگ آن پد تم کنا وڑٹ مریرے
او نیکی او بدی ئے چارے۔“

ولدا حوا ہمو درختے ہرا
کہ وا درخت نا بیوہ غاک زیبا اترہ،
او اونا بیوہ غاک گنگ کن ہنمین اترہ۔
او سوچ کرے کہ
”وا بیوہ ہنمین مروئے،
او گنگ آن پد ای نیکی او بدی ئے چاوہ۔“
ہندا خاطر آن او درخت آن بیوہ سے کشکا۔
او گنگ تہ۔

ولدا او تینا آرغے تس۔

او ہم گنگ تہ۔

آرا وخت آ کہ اوفک ہمو بیوہ ئے گنگر

اوفک پوہ مسر کہ

اوفتا بدن پاش آرے۔

ہندا خاطر آن اوفک انجیر نا درخت آن منہ پن کشکار۔

اوفتے تینا بدنے ڈکنگ نا خاطر آن جوڑ کریر۔

او پنا تے آن تینا بدنے پیڑار۔

ہمو ویگر نا وخت آ حضرت آوم او حوا

باغے عدن ٹی خدا نانتاتا چرینگ نا توارے بنگر۔

ہندا خاطر آن اوفک شرمندگی آن بچنگ کے تینے

درختاتا نیام ٹی ڈکار۔

ولے خدا آومے توار کرے۔

او پارے تہ

”اے آوم، نی آراٹیک اُس؟“

آوم جواب تس

”اے خدا، ای نا چرینگ نا توارے باغ ٹی بنگٹ،

نے آن خولیسٹ،

او ای تینے ڈکاٹ،

آنتے کہ گنا بدن پاش اے۔“

خدا اور ان ہریفے

”نی ہمر چائس کہ نا بدن پاش اے؟
نی ہمو درخت نا بیوہ غاتے آن گنتس کہ
اوفتا گنگ آن ای نے منع کریسٹ؟“

آدم جواب تس

”وانیاڑی نا غلطی آرے۔

نی کنے وانیاڑی ئے تس۔

وانیاڑی کنے ہمو بیوہ ئے تس،

ہمووے ای گنگٹ۔“

ولدا خدا حواغان ہریفے

”نی واکاریمے آنتے کریس؟“

حوا جواب تس

”کنے دوشہ ریغینے،

ہندا خاطر آن ای ہمو بیوہ ئے گنگٹ۔“

اوکان پد خدا دوشہ ئے سزانا حکمے تس

او دوشہ ئے پارے کہ

”واکان پد نی پڈ نازی آگوکلہ کیسہ

او مش گنیسہ۔

نی او نیاڑی تین پہ تین نفرت کیرے

او ہمیشہ نا اولیاد او وانا اولیاد دشمنک مریرہ۔

ولدہ خدا نیاڑی ئے سزانا حکمے تس

اووے پارے کہ

”داکان پد آرا وخت کہ نا پڈ پڑ مریک

تو نے بھاز تکلیف مریک۔

او چنا ووی کنگ نا وخت آنا پڈ بھاز خل کیک۔

ولے نا خوائیش ہر وخت نا آریغ کے مریک

او نا آریغ نے آن بھلن مریک۔“

داکان پد خدا زینہ ئے سزانا حکمے تس

اووے پارے کہ

”نی تینا زائفہ نا سیتے ہلگس

او ہمو بیوہ ئے گنگس کہ

اوڑان ای نے منع کریسٹ۔

ہندا خاطر آن ای ڈغارے بدو عا کیوہ

اونے فصل تیار کنگ کے ڈغار آ بھاز کاریم کروئی مریک۔

ای نے مشن آن جوڑ کریٹ

اونی پدی ہم مش مریسہ۔“

ولے ولدا خدا زینہ او نیاڑی نا خیالے تجا،

او اوفتے کے پچ جوڑ کرے۔

اوکان پد خُدا پارے کہ
”نرینہ او نیاڑی کنا وڑٹ مسر۔

داسہ اوفک چارہ کہ

آرا گڑا جوان اے او آرا گڑا خراب اے۔

اوفک زندگی تروکینگا درخت نا بیوہ غان گنگور۔

اگہ اوفک ایلو درخت نا بیوہ غان ہم گنیرہ

تو ہمیشہ زندہ سلیرہ۔“

ہندا خاطر آن خُدا اوفتے عدن نا باغ آن پیشن کشا۔

ہمو وخت آن نرینہ تینا کنگ کے ڈغار آ

سخت کاریکے شروع کرے۔

بندغ میش آن ودی مسونے

او میش نا ڈغارے لنگار کنگ شروع کرے۔

داکان پد خُدا عدن نا باغ نا دے ٹک نا گنڈ آن ملاکاتے تِخا،

تا کہ اوفک باغ نا نیگا بانی ئے کیر۔

خُدا باغ نا کسر آپیری گنو کو زغم سے تِخا،

او خاخر آن بار خننگا کہ۔

دا زندگی تروکا درخت نا کسر ٹی خیال داری کریکہ

تا کہ کسس ہمو درخت نا گنڈ آ ہمپ۔

دُنیا ہمہر جوڑ مس

The Creation of the World

1999

Publishers:

**The Pakistan Bible Society
Anarkali - Lahore - 54000**

ISBN-969-25-0557-0